

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: **BOZNER s. r. o.**, IČO: 26460246
sídlem Bělohorská 261/37, 169 00 Praha 6 – Břevnov
zastoupen JUDr. Janou Vyšanskou, advokátkou
sídlem Korunní 810/104, 101 00 Praha 10

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, IČO: 00064581
sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 01 Praha 1

za účasti

osoby zúčastněné na řízení: **Rezidence Radimova s. r. o.**, IČO: 03569420
sídlem Karlovo náměstí 559/28, 120 00 Praha 2
zastoupena JUDr. Zdeňkou Nocarovou, Ph.D., advokátkou
sídlem V Jirchářích 4, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2020, č. j. MHMP 370065/2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Stručné vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou ve smyslu § 65 s. ř. s. domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6 ze dne 4. 6. 2019, č. j. MCP6 107318/2019 o

umístění stavby „Bytové domy Radimova“ Praha 6 – Břevnov, obec Praha (dále také „územní rozhodnutí“), a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

II. Žalobou napadené rozhodnutí

2. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplynulo, že žalovaný nevešel na odvolací námitky žalobce a přisvědčil zjištěnému skutkovému stavu a právnímu posouzení Úřadu městské části Praha 6, odbor výstavby (dále také „stavební úřad“ nebo „správní orgán prvního stupně“) a potvrdil tak rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 4. 6. 2019, č. j. MCP6 107318/2019, jímž bylo vyhověno žádosti Rezidence Radimova s. r. o., IČO: 03569420, se sídlem Karlovo náměstí 559/28, Praha 2 (dále též „žadatel“ nebo „osoba zúčastněná na řízení“ nebo „stavebník“) a na pozemcích parc. č. 620, 621, 623, 624/1, 625/1, 3664/15, k. ú. Břevnov (dále také „předmětné pozemky“), byla umístěna stavba nazvaná „Bytové domy Radimova“.
3. V napadeném rozhodnutí se žalovaný řádně vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce a nad rámec všeho provedl vyhodnocení souladu záměru s požadavky § 26 nařízení č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy, kterým se stanovují obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby v hlavním městě Praze (pražské stavební předpisy), v platném znění, dále jen „PSP“, přičemž bylo zjištěno, že stavba není v rozporu s výškovou regulací podle PSP a je umístěna v ploše s vymezenou výškovou hladinou IV.
4. K jednotlivým odvolacím námitkám pak žalovaný v napadeném rozhodnutí zejména uvedl, že stavební záměr „Bytové domy Radimova“ je podle platných územně analytických podkladů situován na okraji lokality č. 126 Střešovice. Záměr svým modernistickým uspořádáním odpovídá charakteristice dané lokality a navrhovaná stavba se svými parametry nikterak nevymyká charakteru zástavby v lokalitě. Lokalita vymezená přibližně ulicemi Střešovická, Sibeliova, Na Bateriích, Talichova a Patočkova, je charakteristická heterogenní strukturou zástavby, což je strukturálně nejrozmanitější typ struktury, kombinující různé typy zástavby. Na okrajích je obvykle patrný princip zahradního města, charakteristický stavbami malého až středního měřítka v zahradách, a struktura modernistická, charakteristická stavbami velkého měřítka. Stavební záměr je navrhován na ploše asi 4500 m², nadzemními objekty má být zastavěna plocha o výměře cca 1850 m², což představuje zhruba 40% plochy pozemků záměru, jedná se tedy o stavbu v zahradě. V daném případě je použito měřítko přirozené, které stavbu opticky nezvětšuje ani nezmenšuje. Navržené stavby lze charakterizovat jako stavby středního měřítka a nejbližší stavby v zahradách v předmětné lokalitě se nacházejí ve vzdálenosti asi 100 m od záměru a okolní pozemky jsou v Územním plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy vymezeny jako nezastavitelné. Záměr je navíc umístěn ve vzdálenosti přibližně 60 m od sousední lokality č. 127 - Sídliště Břevnov, charakteristické severojižně orientovanými bytovými domy umístěnými v pravidelném rytmu, které dosahují regulované výšky až 22 m. Záměr na tento princip reaguje severojižní orientací nejvyšší části stavby a snižováním hmoty směrem k východu. Dům č. p. 2462 na pozemku parc. č. 611/12 v k. ú. Břevnov je vzdálen od záměru asi 180 m a mezi ním a záměrem je území vymezené Územním plánem sídelního útvaru hl. m. Prahy jako nezastavitelné, tudíž nelze žádnou výstavbu v této oblasti předpokládat. Z téhož důvodu není důvodné porovnávat půdorys předmětného domu s půdorysem záměru. Pozemek je veřejným prostranstvím a pravidla pro umístování staveb při hranici pozemku se zde dle § 19 odst. 1 PSP neuplatní. Rovněž pak z nařízení vlády č. 591/2006 Sb., v platném znění, v příloze č. 3 část X, bod 4 je zřejmé, že 0,6 m

široký pracovní prostor pro případnou opravu fasády na sousedícím domě je prostorem dostatečným. V Územním plánu nejsou stanoveny žádné koeficienty zastavěnosti, neboť se jedná o stabilizované území, kde není uvedena míra využití ploch. Dle dendrologického průzkumu se na šetřené ploše nenachází žádný strom, který by bylo nutné chránit, a dle odborného posouzení památkové hodnoty na předmětné ploše ovocné stromy nepřevažují, nenacházejí se zde žádné uměleckohistorické artefakty a daný prostor nemá žádnou památkovou hodnotu. Předmětný pozemek se nachází v širším centru hlavního města, obklopený stavebními parcelami, z většiny zastavěnými. Pozemky stavebního záměru jsou rovněž platným Územním plánem sídelního útvaru hl. m. Prahy určeny k zastavění. Podle § 12 odst. 1 PSP uliční čára vymezuje v zastavitelném území hranici uličních prostranství a bloků. Bloky se rozlišují na stavební, jež jsou určeny převážně k zastavění budovami, a nestavební, jež jsou určeny převážně k nestavebním účelům. Lze tak shrnout, že stavební bloky se nacházejí v té části území, kterou lze zastavět. V daném případě je řešen stavební blok sestávající z několika pozemků, který je obklopen nezastavitelným územím. Vzhledem k tomu, že v předmětném bloku není žádná stávající zástavba, nelze stavební čáru jednoznačně odvodit a tedy se v souladu s § 22 odst. 3 písm. a) PSP považuje za stavební čáru volnou [§ 21 odst. 3 písm. c) PSP]. Objekt č. p. 2462 je součástí jiného stavebního bloku, tedy na stanovení stavební čáry stavebního záměru nemá žádný vliv. Pro potřebu územního řízení je podkladem dokumentace pro vydání rozhodnutí o umístění stavby, tzv. DUR (§ 1a vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, v platném znění), nikoliv projektová dokumentace, která je podkladem pro vydání stavebního povolení. Z vyhlášky nevyplývá žádná povinnost hodnocení souladu navrhovaného záměru s obecnými požadavky na využívání území a technickými požadavky na stavby (v daném případě soulad s požadavky PSP v obsahu DUR). Vzhledem k tomu, že požadavky PSP jsou pro záměry na území hlavního města Prahy závazné, je nepochybné, že ustanovení PSP musí být dodržena a z jednotlivých částí DUR musí být tento soulad patrný a ověřitelný.

5. V napadeném rozhodnutí dále žalovaný uvedl, že dle ustanovení § 14 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění, dále jen „správní řád“ může účastník řízení namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. Oznámení o zahájení územního řízení bylo žalobci doručeno dne 11. 12. 2018, přičemž v průběhu řízení nebyla z jeho strany žádná námitka podjatosti stavebního úřadu uplatněna. Územní řízení bylo ukončeno vydáním rozhodnutí a námitka podjatosti byla uplatněna až v obsahu odvolání. Žalovaný tak dospěl k závěru, že zákonné podmínky pro uplatnění této námítky splněny nebyly, neboť námitka nebyla uplatněna bezodkladně. Správní řád nestanovuje správnímu orgánu povinnost informovat účastníky řízení o vyjádřeních k obsahu odvolání. Seznámení účastníků s obsahem odvolání je toliko aktem informačním s dispozicí se k němu vyjádřit. Podkladem pro rozhodnutí v odvolacím řízení jsou mimo žádosti s dokumentací také odborné posudky, závazná stanoviska dotčených orgánů apod., v daném případě podklady (dendrologický průzkum na části zahrady u zámečku Kajetánka, zpracovaný Křeček a Plundra s.r.o.; operativní dokumentace posouzení památkové hodnoty části parku u usedlosti Kajetánka, zpracovaná uměleckou historičkou Mgr. A. K. a posouzení vlivu záměru stavby Bytové domy Radimova na urbanistické charakteristiky území, zpracované Ing. arch. P. T.) o jejichž existenci účastníci byli vyrozuměni opatřením ze dne 3. 3. 2020, č. j. MHMP 387622/2020. V napadeném rozhodnutí žalovaný dále uvedl, že stavební úřad není příslušný k posouzení dopadu

záměru na dopravní situaci v okolí. Ustanovení § 84k stavebního zákona vymezuje okruh účastníků územního řízení, přičemž vlastnictví automobilu ani „právo na volný průjezd komunikací“ není právním titulem pro účastenství v územním řízení. Stavební úřad v souladu s § 9 odst. 2 písm. c) vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, v platném znění, stanovil podmínku, kterou se zabezpečí napojení stavby na veřejnou dopravní infrastrukturu. Kontrola splnění podmínek stanovených v rozhodnutí o připojení na místní komunikaci přísluší příslušnému dotčenému správnímu orgánu, v daném případě silničnímu správnímu orgánu. Jedná se o podmiňující investici pro uvedení stavby do provozu, nikoliv o investici podmiňující umístění stavby. Konečně pak k námitce, že nebyl připojen souhlas vlastníka pozemku parc. č. 620 žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že z obsahu spisu (zejména stanovisko ze dne 15. 10. 2018 č. j. KA 724/18; usnesení ze dne 20. 6. 2018 č. 640/18; usnesení Rady městské části Praha 6 ze dne 16. 5. 2018 č. 3497/18) je nepochybné, že Městská část Praha 6 vydala souhlas s umístěním stavebního záměru v rozsahu uvedeném v obsahu napadeného rozhodnutí a požadavek § 86 odst. 2 písm. a) stavebního zákona byl splněn. Ze smlouvy o zřízení práva stavby, evidované pod značkou S 517/2018/OSM uzavřené mezi Městskou částí Praha 6 (vlastník) a žadatelem Rezidence Radimova s. r. o. (stavebník) pak vyplývá právo stavby na pozemku parc. č. 620, k. ú. Břevnov, konkrétně bytového domu. Správní spis obsahuje všechny dokumenty, jejichž absenci žalobce v odvolání namítal.

III. Obsah žaloby

6. Žalobce v žalobě uplatnil *šest žalobních bodů*, v nichž shledával napadené rozhodnutí nezákonné, nepřezkoumatelné a věcně nesprávné. Žalobní body byly obdobné jako odvolací námitky proti rozhodnutí stavebního úřadu.
7. V *prvním žalobním bodu* žalobce brojil proti systémové podjatosti stavebního úřadu, kterou shledával ve skutečnosti, že Městská část Praha 6, jako vlastník pozemku parc. č. 620, na kterém má být stavební záměr uskutečněn, s žadatelem o vydání územního rozhodnutí uzavřela smlouvu o spolupráci, podle které by Městská část Praha 6 po realizaci záměru získala do vlastnictví část bytů, a tedy se dle žalobce jedná fakticky o společný stavební záměr obou stran. Stavební úřad pak dle žalobce konal ve prospěch předimenzovaného záměru, ačkoliv měl rozpoznat překročení mezi běžného systémového rizika podjatosti a postoupit věc na jiný stavební úřad. Stavební úřad pak připustil, aby žadatel v odvolacím řízení, v reakci na odvolání žalobce, obsáhle doplňoval obsah spisu o odborná vyjádření a posudky k zásadním sporným otázkám záměru, k tomu žadateli poskytl exklusivní časový prostor, přestože jeho povinností bylo zaslat stejnopis odvolání všem účastníkům a vyzvat je, aby se k němu přiměřeně vyjádřili, případně podle okolností doplnit řízení a předat spis žalovanému. V tomto tak žalovaný spatřuje další projev zaujatosti stavebního úřadu a nedůvodnou vstřícnost žalovaného ve prospěch záměru. Žalobce namítal také porušení zásady rovnosti účastníků, zásady objektivity a nestrannosti správního orgánu a zásady dvojinstančnosti správního řízení.
8. Ve *druhém žalobním bodu* žalobce namítal, že ohledně závěrů odborných vyjádření a posudků žadatelem obstaraných a uplatněných v části odvolacího řízení pak s dotčenými orgány státní správy a účastníky nebylo vedeno řízení, přesto je stavební úřad a následně žalovaný přijali za vlastní a shledaly je jako bezvadné a správné.
9. *Třetím žalobním bodem* žalobce poukazoval na to, že stavební záměr je výškově neadekvátní a stavba není v souladu s charakterem území a stavební čára není stanovena

správně. Žalobce zejména uvedl, že navrhovaný stavební záměr je složen ze tří stavebních objektů, které jsou všechny navrženy ve výškové hladině VII, přičemž v okolí záměru se objekty výškové hladiny VII nenacházejí. Jedinou výjimkou je výšková budova kolejí „Na Kajetance“ s 16 podlažími, která je však od pozemků záměru vzdálena a oddělena parkem pozemků žalobce, a sama o sobě se vymyká charakteru okolní zástavby a není způsobila být určující pro zástavbu pozemků. Ve stabilizovaném území je možné pouze zachování, dotvoření a rehabilitace stávající urbanistické struktury bez možnosti další rozsáhlé stavební činnosti. Žalobce tak namítal, že územní rozhodnutí hrubě neodpovídá platným zásadám územního rozhodování, územně analytickým podkladům, hodnotám v území a požadavkům PSP.

10. Ve *čtvrtém žalobním bodu* žalobce brojil proti tomu, že záměr významně naruší kontext zeleného pásu historických usedlostí a má potenciál úplné devalvace plochy parku na pozemcích žalobce. Žalobce uvedl, že platné limity využití území nejsou respektovány v otázkách existujících hodnot v území, konkrétně záměru přiléhajících parkově pojatých pozemků žalobce, když je na základě posouzení Mgr. A. K. v napadeném rozhodnutí činěn nekompromisní závěr o nulové památkové hodnotě tohoto prostoru, jehož památková hodnota měla být devalvována stavební činností žalobce realizovanou v letech 2010 – 2014. Toto zlomyslné a pochybné tvrzení je v rozporu s průběhem a výsledky dotčeného území a také v rozporu s územně analytickými podklady schválenými v roce 2017. Záměr svou nejobjemnější a nejvyšší částí kontext zeleného pásu historických usedlostí nerespektuje a zcela necitlivě narušuje.
11. V *pátém žalobním bodu* pak žalobce namítal zásadní dopady stavby na dopravní okolí s tvrzením, že stavební úřad i žalovaný tyto dopady bagatelizovali a po žadateli nepožadovali studii vyvolaného dopravního zatížení a omezili se na minimalistické úpravy přilehlé části ulice Radimova.
12. Konečně pak v *šestém žalobním bodu* žalobce namítal absenci souhlasu dle § 86 odst. 2 písm. a) stavebního zákona a rozpor záměru s věcným právem stavby.
13. Žalobce tedy žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě argumentoval obdobně, jako v odůvodnění svého rozhodnutí.
15. K *prvnímu žalobnímu bodu*, tj. k námitce žalobce ohledně systémové podjatosti stavebního úřadu žalovaný nejprve zopakoval argumentaci již uvedenou v napadeném rozhodnutí a dále uvedl, že Územní rozhodnutí ze dne 4. 6. 2019 č. j. MCP6 107318/2019 bylo vypraveno dne 5. 6. 2019, odvolání žalobce bylo uplatněno dne 18. 6. 2019. Stavební úřad opatřením ze dne 31. 7. 2019 č. j. MCP6 256137/2019 vyzval účastníky řízení k vyjádření se k obsahu uplatněného odvolání. Zástupce žadatele dne 14. 8. 2019 podal vyjádření k odvolání a žádné doplnění nerealizoval. Pouze v obsahu svého vyjádření uvedl, že hodlá na podporu svých tvrzení předložit zpracování odborného vyjádření a znalecký posudek. Stavební úřad odvolání spolu se spisem předložil opatřením ze dne 29. 8. 2019 č. j. MCP6 285702/2019 žalovanému. Z těchto skutečností nevyplývá, že by stavební úřad poskytl žadateli časový prostor k doplňování spisu. Dne 11. 9. 2019 byl k vyjádření žadatele doložen dendrologický průzkum, operativní dokumentace posouzení památkové hodnoty

části parku a posouzení vlivu záměru stavby „Bytové domy Radimova“ na urbanistické charakteristiky území. S těmito dokumenty byly účastníci, tedy i žalobce, seznámeni opatřením ze dne 3. 3. 2020 č. j. MHMP 387622/2020.

16. K *druhému žalobnímu bodu* žalovaný uvedl, že v řízení postupoval v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu. O doložení podkladů v odvolacím řízení byli účastníci řízení vyrozuměni písemně opatřením ze dne 3. 3. 2020 č. j. MHMP 387622/2020 a bylo jim umožněno, aby se k jejich obsahu vyjádřili, přičemž s obsahem těchto podkladů se zástupce žalobce osobně seznámil dne 6. 3. 2020. Následně se k nim pak dne 16. 3. 2020 vyjádřil. Z žalobní námitky tak není žalovanému zřejmé, jakého vedení (odvolacího) řízení se žalobce domáhá.
17. Ohledně *třetího žalobního bodu* žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
18. Rovněž pak v případě *čtvrtého žalobního bodu* žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, a dále uvedl, že k žádosti o vydání územního rozhodnutí byla v souladu s § 86 odst. 2 písm. b) stavebního zákona doložena závazná stanoviska dotčených orgánů, zejména souhlasné závazné stanovisko orgánu územního plánování, odboru územního rozvoje MHMP ze dne 24. 7. 2018, č. j. MHMP 755705/2018, jehož platnost byla v rámci součinnosti ověřena sdělením odboru územního rozvoje MHMP ze dne 1. 11. 2019 č. j. MHMP 2201237/2019.
19. Konečně pak i ohledně *pátého a šestého žalobního bodu* žalovaný toliko odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť tyto námitky žalobce uplatňoval již v rámci odvolacího řízení a žalovaný se s nimi již podrobně vypořádal.
20. Žalovaný tedy s ohledem na výše uvedené navrhoval, aby soud žalobu zamítl.

V. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

21. Osoba zúčastněná na řízení ve smyslu § 34 s. ř. s. (žadatel) ve svém vyjádření uvedla, že jediným důvodem podané žaloby je šikanózní výkon práv a připomněla zásadu, dle které „zjevné zneužití práva nepožívá právní ochrany“, která platí i ve správním řízení, resp. správním soudnictví a odkázala na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2013, č. j. 2 As 60/2013-26, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 12. 2009, č. j. 8 Afs 56/2007-479. Zúčastněná osoba má za to, že žalobci především nesvědčí procesní legitimace k podání žaloby a navrhla odmítnutí, případně zamítnutí žaloby. Žalobce brojí proti předmětnému projektu od doby, co mu předmětné pozemky osoba zúčastněná na řízení odmítla prodat.

VI. Jednání

22. Soud jednal o žalobě postupem podle ustanovení § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.

VII. Posouzení věci Městským soudem v Praze

23. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí plně v souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s, jakož i jej dále také přezkoumal i z pohledu vad, k nimž je soud

povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 76 s. ř. s.), přičemž žádné takové vady neshledal a dospěl tak k závěru, že žaloba není důvodná.

24. Vzhledem k tomu, že doposud zjištěný skutkový stav je mezi účastníky nesporný, a současně ani žalobce provedení dalších důkazů nenavrhoval, soud o nich proto nerozhodoval a vyšel pouze z obsahu spisového materiálu, který si od žalovaného vyžádal.
25. Podstatou sporu je zejména posouzení, zda byly splněny veškeré zákonné podmínky pro vydání rozhodnutí o umístění stavby tak, aby toto rozhodnutí bylo právně bezvadné a v souladu se zákonnými i podzákonnými předpisy.
26. Předně se soud zabýval námitkou osoby zúčastněné na řízení spočívající v tom, že žalobci nesvědčí procesní legitimace ve smyslu § 65 s. ř. s. k podání žaloby, avšak tuto námitku soud shledal nedůvodnou, neboť žalobce podal žalobu proti rozhodnutí, které se jej přímo dotýkalo a jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu.
27. Pokud jde o *první žalobní námitku* žalobce, soud ji neshledal důvodnou. Žalobce namítá systémovou podjatost tím, že Městská část Praha 6, jejíž stavební úřad o věci rozhodoval, má na rozhodnutí ekonomický zájem, a tím, že tato Městská část Praha 6 dle jeho názoru vystupovala fakticky v pozici „spoludevelopera“.
28. K tomuto je nutno konstatovat, že smlouvu o spolupráci a smlouvu o zřízení práva stavby ze dne 27. 6. 2018 však uzavřela Městská část Praha 6 v rámci své samosprávné působnosti [§ 8 zákona č. 128/2000 Sb. o obcích (obecní zřízení), v platném znění, dále jen „zákon o obcích“; § 2 odst. 1 věta druhá zákona č. 131/2000 Sb. o hlavním městě Praze, v platném znění, dále jen „zákon o hl. m. Praze“], zatímco v řízení rozhodoval stavební úřad v rámci přenesené působnosti (§ 6 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, v platném znění, dále jen „stavební zákon“). V daném případě však lze poukázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2019, č. j. 2 As 151/2018 – 63, když z odůvodnění tohoto rozhodnutí se podává, že: *„po územně samosprávných celcích při výkonu jejich samostatné působnosti není z podstaty smyslu jejich existence možné vyžadovat zcela nestranné a nezainteresované rozhodování. Samozřejmě že i tyto celky jsou při své rozhodovací činnosti vázány celou řadou zákonů a v nich obsažených pravidel a omezení, ať už se příkladmo jedná o normy týkající se vedení správních řízení, zadávání veřejných zakázek či hospodaření se svým majetkem. Zákonost a správnost individuálních správních aktů vydaných územně samosprávným celkem v samostatné působnosti se mimo jiné garantuje jejich přezkumem odvolacím správním orgánem, přičemž i v jeho postupu se však uplatní jistá specifika oproti přezkumu rozhodnutí vydaných v přenesené působnosti“*.
29. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že povinnost správního orgánu rozhodnout o námitce podjatosti usnesením ve smyslu § 14 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění do 31. 12. 2020, dále jen „správní řád“ se vztahuje pouze k včas uplatněným námitkám podjatosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2013, č. j. 1 As 89/2010 - 152, obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2017, č. j. 10 As 68/2017 - 32). Vzhledem k tomu, že o zahájení územního řízení byl žalobce vyrozuměn již dne 11. 12. 2018 (kdy mu toto oznámení bylo doručeno), nelze než předpokládat, že případnou námitku podjatosti mohl (a pro její relevantnost měl) žalobce uplatnit již dříve, než tak učinil teprve dne 18. 6. 2019 v rámci podaného odvolání.
30. Tvrzený důvod podjatosti („spoludeveloperství“) se nadto netýká specificky konkrétní oprávněné úřední osoby, nýbrž všech zaměstnanců stavebního úřadu, protože je tak

nepochybné, že tato námitka mohla být uplatněna ihned, jak bylo žalobci doručeno o zahájení územního řízení. Přes všechny tyto skutečnosti však žalobce uplatnil námitku podjatosti až v podaném odvolání, tedy až po skončení územního řízení. Žalovaný tak dle názoru soudu správně vyhodnotil, že nebyly splněny podmínky pro uplatnění této námitky, když námitka nebyla uplatněna bezodkladně (srovnej obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2020, č. j. 4 As 481/2019-21 a rozsudek NSS ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 As 319/2017 - 37).

31. S ohledem na vše výše uvedené tak byla námitka podjatosti, stejně tak nestrannosti a neobjektivnosti zdejším soudem shledána nedůvodnou. Taktéž byla nedůvodnou shledána námitka porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení, když v prvním stupni rozhodoval stavební úřad Městské části Praha 6, a k odvolání žalobce ve věci rozhodoval žalovaný (§ 89 odst. 1 správního řádu). Právě tento postup je přitom přímým projevem zásady dvojinstančnosti správního řízení – tj. o odvolání rozhodovala „instance“ odlišná od stavebního úřadu, který vydal prvostupňové rozhodnutí a touto odlišnou „instancí“ je v souladu se zákonem nejbližší nadřízený správní orgán (tj. žalovaný). Nelze tedy jakkoliv vejít na námitku žalobce spočívající v porušení zásady dvojinstančnosti, když devolutivní účinek odvolání přímo vyplývá ze zjištěného skutkového stavu a samotné žaloby [JEMELKA, Luboš, PONDĚLÍČKOVÁ, Klára, BOHADLO, David. § 89 (Rozsah přezkoumání rozhodnutí). In: JEMELKA, Luboš, PONDĚLÍČKOVÁ, Klára, BOHADLO, David. Správní řád. 6. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 563.].
32. Stejně tak neobstojí ani *druhá námitka žalobce*, neboť jak vyplývá ze zjištěného skutkového stavu, žalovaný v odvolacím řízení písemně opatřením ze dne 3. 3. 2020 č. j. MHMP 387622/2020 vyrozuměl účastníky o doložení podkladů a umožnil jim vyjádřit se k jejich obsahu. S obsahem těchto podkladů se zástupce žalobce osobně seznámil dne 6. 3. 2020 a následně se k nim dne 16. 3. 2020 vyjádřil.
33. Odvolací řízení se řídí zásadou omezeného revizního principu dle § 89 odst. 2 správního řádu, dle kterého *„odvolací správní orgán přezkouvává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkouvává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.“* V daném případě žalovaný přezkoumal prvostupňové rozhodnutí v rozsahu uplatněných odvolacích námitek, a nadto sám mimo uplatněné námitky provedl prověření souladu záměru s požadavky § 26 PSP, přičemž bylo zjištěno, že stavba není v rozporu s výškovou regulací. Nelze než uzavřít, že postup žalovaného byl plně v souladu se zákonem a zcela správný. Žalovaný se řádně a velmi pečlivě v napadeném rozhodnutí vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce, a ověřil soulad záměru s požadavky § 26 PSP. Z uvedeného je tak současně zřejmé, že napadené rozhodnutí nelze v žádném případě označit za nepřezkoumatelné, když toto rozhodnutí není opřeno o skutečnosti, které nebyly v řízení zjišťovány či byly zjištěny v rozporu se zákonem (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS), anebo kdy není zřejmé, zda byly nějaké důkazy v řízení vůbec provedeny (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-35). O nepřezkoumatelnost by se jednalo také v případě, pokud by se žalovaný opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v odvolacím řízení (srovnej např.

rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007-58, anebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2012, č. j. 4 Ans 1/2012-61), anebo pokud ji vypořádal nedostatečně, a z odůvodnění nelze seznat, proč ji posoudil za nedůvodnou (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2021, č. j. 8 Azs 196/2020-49). V daném případě však nic takového shledáno nebylo, když, jak již bylo uvedeno výše, žalovaný napadené rozhodnutí řádně odůvodnil a se všemi námitkami se řádně vypořádal.

34. V daném případě byly ze strany osoby zúčastněné na řízení (žadatele, stavebníka) v odvolacím řízení doloženy nové dokumenty, a to (1) dendrologický průzkum na části zahrady u záměčku Kajetánka, zpracovaný spol. Křeček a Pundra s. r. o.; (2) operativní dokumentace posouzení památkové hodnoty části parku u usedlosti Kajetánka, zpracovaná historičkou Mgr. A. K.; a (3) posouzení vlivu záměru stavby Bytové domy Radimova na urbanistické charakteristiky území, zpracované Ing. arch. P. T.. Jak vyplývá z § 36 odst. 3 správního řádu, účastníkům musí být před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Účelem § 36 odst. 3 správního řádu je dát účastníkovi řízení možnost seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí, tj. v době, kdy mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již není správní spis doplňován o další důkazní prostředky (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009 – 243, publikovaný pod č. 2073/2010 Sb. NSS; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2013, č. j. 8 As 54/2012 – 38; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). V daném případě byli účastníci o doložení předmětných nových podkladů vyrozuměni písemně opatřením ze dne 3. 3. 2020, č. j. MHMP 387622/2020 a bylo jim umožněno, aby se k jejich obsahu vyjádřili. S obsahem doplněných podkladů a s obsahem celé spisové dokumentace se dne 6. 3. 2020 osobně seznámil zástupce žalobce a k jejich obsahu se pak žalobce vyjádřil podáním ze dne 16. 3. 2020.
35. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34: *„pokud se odvolací orgán chystá přehodnotit skutkový stav a za tím účelem doplňuje do spisu nové podklady, musí účastníkům umožnit, aby se k nim vyjádřili“*. Obdobně také z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 4. 2019, č. j. 7 As 60/2018-31 mimo jiné vyplývá, že: *„pokud by byly podklady doplňovány například o důkazní materiál nebo jiné relevantní podklady, vznikla by povinnost správního orgánu prvního stupně dát stěžovateli možnost se s těmito podklady seznámit.“*. V daném případě byly osobou zúčastněnou na řízení předloženy, jak již uvedeno výše, nové podklady a žalovanému tak vznikla povinnost umožnit účastníkům seznámit se s nimi, což žalovaný splnil. Soud tak dospěl k závěru, že nelze než přisvědčit postupu žalovaného, který postupoval v odvolacím řízení plně v souladu se zákonem. Nově předložené dokumenty žalovaný následně, poté, co se s nimi účastníci seznámili, konstatoval v napadeném rozhodnutí – tj. uvedl jejich obsah.
36. Tvrdí-li žalobce, že žalovaný nevedl s dotčenými orgány státní správy a účastníky řízení ohledně závěrů odborných vyjádření a posudků, je tato námitka již z podstaty věci lichá, když, jak výše uvedeno, žalovaný účastníky o nových podkladech vyrozuměl (viz shora), a následně prvostupňové rozhodnutí přezkoumal v rozsahu i nad rámec odvolacích námitek žalobce.
37. Taktéž *třetí námitka žalobce* je dle názoru soudu zcela nepřiléhavá. Soud se zde ztotožňuje se závěry napadeného rozhodnutí, když sám žalovaný, jako odvolací správní orgán, prověřil možný rozpor s výškovou regulací stanovenou § 26 PSP. Žalovaný dospěl

k závěru, že záměr jako takový je navržen do lokality Střešovice s heterogenním typem zástavby, kde se nacházejí stavby rozličných výšek. Žalovaný dále uvedl porovnání výškových hladin v oblasti, kdy dvě nejvyšší stavby v lokalitě, do níž má být záměr umístěn, mají výškovou hladinu VIII (nad 40 m), a jsou od sebe vzdáleny cca 650 m; nachází se na východ a jihozápad od plánovaného umístění záměru. Záměr má být umístěn zhruba v polovině jejich vzdálenosti, a svojí maximální regulovanou výškou 28,6 m spadá do výškové hladiny VII (21 m – 40 m). Nadto, na jižní a severní hranici záměru se nachází stavby výškové hladiny VI (16 m – 26 m). Záměr stavby tak svojí výškovou hladinou tvoří logický přechod mezi uvedenými hladinami. Lze tak dospět k závěru, že za dané situace se jedná o dotvoření stávající urbanistické struktury. Nelogické je také ze strany žalobce uplatnění přirovnání záměru ke stavbě, která se na pozemku nalézala dříve. Nadto soud podotýká, že metropolitní plán dosud není závazný a nelze z něj tak při posuzování výše záměru vycházet.

38. Sám žalobce v žalobě uvádí, že území záměru Střešovice má typickou podlažnost 5 a maximální podlažnost 16. Již tak přímo z tvrzení žalobce vyplývá, že plánovaná podlažnost záměru (a to podlažnost v rozmezí 9, 8, a 7) zcela odpovídá uvedenému vymezení, a došlo by tak k plynulému přechodu podlažnosti (viz výše). Soud je tak přesvědčen, že žalovaný vyhověl veškerým zákonným požadavkům, když ve svém rozhodnutí přihlédl k charakteru území, vztahu zástavby k veřejným prostranstvím, rozměrům okolních staveb a jejich výšce. Nelze tak ani souhlasit s tím, že dojde k destrukci charakteru relevantního území ve prospěch bytové zástavby. Žalovaný také řádně prokazuje, že se nebude jednat o záměr, který by co do podlažnosti a absolutní výšky neměl obdoby. Jelikož bylo doloženo, že výšková hladina byla odvozena z charakteru okolní zástavby s přihlédnutím k výškám uvedeným v územně analytických podkladech, nelze vejít na námitku žalobce, že z důvodu nezpracování a schválení územní studie je rozhodnutí nezákonné, nesprávné a v rozporu s PSP. Obdobně také nelze vejít na námitky ohledně půdorysné plochy žalobce. Nadto, z územně analytických podkladů hl. m. Prahy 2016 vyplývá, že již v těsné blízkosti pozemku se na jeho západní straně nachází střechy o výši 26,1 – 40 m, kdy skutečnost, že tyto střechy se nacházejí na opačné straně parku, není problematickou. Současně navíc například táž budova přes park má podlažnost uvedenou 13 a více.
39. Taktéž nelze přisvědčit *čtvrté námitce žalobce*, že dojde k narušení kontextu zeleného pásu, a k narušení jeho charakteru.
40. Jak správně uvedl žalovaný, z dostupných územně analytických podkladů nevyplývá, že by se na pozemcích žalobce nacházely chráněné stromy, ale naopak z nich vyplynulo, že blízkost budov a zeleně není v lokalitě neobvyklým jevem. Zde lze vhodně poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2008, č. j. 9 As 61/2007 – 52. Žalovaný v napadeném rozhodnutí náležitě zhodnotil, proč má za to, že jsou respektovány limity využívání území. Žalovaný právem uzavřel, že navrhovaný záměr svým modernistickým uspořádáním odpovídá struktuře lokality, když lokalitu správně posoudil jako strukturu 04 – heterogenní struktura (viz územně analytické podklady – struktura městských lokalit, výkres č. 221). Záměr má být umístěn na ploše cca 4 500 m², kdy zastavěná plocha má být o výměře cca 1 850 m² (část 1 záměru 1 200 m², část 2 záměru cca 323 m², část 3 záměru cca 315 m²). K tomuto nelze než odkázat na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ohledně míry zastavěnosti. Byť lze souhlasit s tvrzením žalobce, že žalovaný „pomíjí“ podlažní plochu záměru, danou podlažností budov, nelze toto brát jako relevantní.

Žalovaný stavbu charakterizoval z hlediska celkové zastavěnosti plochy, což je dle názoru soudu postup zcela odpovídající. Záměr je situován na jižním okraji lokality č. 126, které dle územně analytických podkladů hl. m. Prahy 2016, přímo sousedí s bytovou výstavbou sousedící lokality sídliště Břevnov (výkres 330 územně analytických podkladů). Hodnocení narušení charakteru území tak nelze posuzovat toliko v rámci lokality č. 126. Nadto, žalovaný správně posoudil, že lokalita č. 126 je lokalitou s heterogenní strukturou, když kombinuje rodinnou výstavbu, pozemky přírodní rekreace (například pozemky žalobce), a dále i pozemky veřejných služeb.

41. Jedná se tak o jednu z nejrůznorodějších lokalit na území hlavního města, když v centrální části kolem těžiště lokality se nacházejí blokové struktury s principem města, na okrajích dochází k přechodům do struktury zahradního města či do struktury modernistické (výkres č. 200 územně analytických podkladů). Propojení předmětných pozemků záměru a pozemků žalobce v lokalitě č. 126, a lokality č. 127 – sídliště Břevnov, taktéž vyplývá z té skutečnosti, že ve výkresu č. 221 územně analytických podkladů jsou tyto společně vyobrazeny jako jedno území s heterogenní strukturou. Žalovaný, resp. správní orgán prvního stupně ve věci vycházel ze souhlasného závazného stanoviska orgánu územního plánování (§ 149 a násl. správního řádu), konkrétně odboru územního rozvoje MHMP ze dne 24. 7. 2018, č. j. MHMP 755705/2018, jehož platnost byla v rámci součinnosti ověřena sdělením odboru územního rozvoje MHMP ze dne 1. 11. 2019, č. j. MHMP 2201237/2019. Současné na pozemku v územním plánu hl. m. Prahy nejsou koeficienty zastavěnosti uvedeny.
42. Dále, namítá-li žalobce ohrožení zeleně, je skutečností, že ve věci byl zpracován dendrologický průzkum, kterým bylo zjištěno, že na dotčených pozemcích se nenachází žádný strom, který by bylo nutné chránit (dendrologický průzkum zpracovaný Křeček a Plundra s.r.o.). Z odborného posouzení následně vyplynulo, že v daném prostoru není žádná památková hodnota (odborné posouzení památkové hodnoty zpracované Mgr. A. K.). Toto musí být ostatně žalobci známo, neboť s těmito podklady se dne 6. 3. 2020 seznámil a dne 16. 3. 2020 se k těmto podkladům vyjádřil. Pokud žalobce tvrdí, že se na území nachází chráněné stromy, resp. zeleň, a že území má historickou hodnotu, bylo a je jeho povinností tyto skutečnosti prokázat, nevyplývají-li z jiných skutečností. V daném případě žalobcem tvrzené skutečnosti z žádných doposud zpracovaných studií a dalších předložených podkladů nevyplývají. Soud má za to, že žalovaný se řádně vypořádal také s dalšími námitkami žalobce uplatněnými v odvolacím řízení (například snížení údržby zeleně na jeho pozemcích), když žalobce jak v odvolacím řízení, tak v řízení před soudem žádné konkrétní skutečnosti, jak by k tomuto mohlo dojít, netvrdil, a ani neprokázal. Stejně tak žalobce v řízení před soudem ani neprokázal a netvrdil, jak dojde k narušení charakteru území, či jak dojde k jeho nerespektování. Dle názoru soudu tak lze učinit závěr, že námitky žalobce jsou ve většině případů toliko tvrzením bez jakýchkoliv relevantních důkazů, když žalobce pouze uplatňuje nejrůznější námitky a poukazuje na možné nastalé problémy v souvislosti s uskutečněným stavebním záměrem, avšak žádná z těchto námitek není postavena na jediném relevantním podkladu.
43. V této souvislosti nelze než (také v návaznosti na třetí žalobní námitku žalobce týkající se nesprávného vymezení uliční čáry a stavebních čar) opětovně odkázat na napadené rozhodnutí, když i s touto námitkou se žalovaný řádně vypořádal a řádně odůvodnil určení stavební čáry. Je to naopak žalobce, který leč správně odkazuje na § 2 písm. b) PSP, opomíná skutečnost, že bloky se rozlišují na bloky stavební a bloky nestavební dle § 12

odst. 1 PSP. Stavební čára je vymezena v rámci stavebního bloku dle § 21 odst. 2 PSP. Žalovaný zcela správně posoudil stavební čáru v souladu s § 22 odst. 3 písm. a) PSP jako stavební čáru volnou, která dle § 21 odst. 3 písm. c) PSP vymezuje hranici zastavitelné a nezastavitelné části bloku tak, že zástavba může libovolně ustupovat a která může být v celé své délce souvisle a úplně zastavěná. Nikterak tak nelze souhlasit s námitkou žalobce o tom, že stavební čára měla být určena jako otevřená.

44. K *páté žalobní námitce* soud uvádí, že také i s touto námitkou se žalovaný řádně vypořádal v odůvodnění napadaného rozhodnutí, a proto na něj soud ve stručnosti odkazuje. Lze pouze dodat, že pokud měl žalobce za to, že dojde záměrem k nepřiměřenému zatížení komunikace, měl již v řízení před správním orgánem prvního stupně doložit relevantní podklady, nikoli tyto skutečnosti pouze namítat. Zde tedy také lze odkázat shora uvedené.
45. Současně, rozhodnutí o umístění stavby, tj. typ rozhodnutí, který žalobce napadl, toliko vymezuje stavební pozemek, umísťuje navrhovanou stavbu, stanoví její druh a účel, podmínky pro její umístění, pro zpracování projektové dokumentace pro vydání stavebního povolení, pro ohlášení stavby a pro napojení na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu (§ 79 odst. 1 stavebního zákona). Při vydání územního rozhodnutí tak není možné ani přistupovat k posuzování zatížení dopravy, kdy lze pouze stanovit podmínky pro napojení na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, kterou stavební úřad stanovil v souladu s § 9 odst. 2 písm. c) vyhlášky č. 503/2006 Sb., v platném znění, a to po vydání závazného stanoviska – rozhodnutí odboru dopravy a životního prostředí Úřadu městské části Praha 6 ze dne 2. 5. 2018, č. j. MCP6 060728/2018, o připojení sousední nemovitosti na místní komunikaci III. třídy Radimova. Námitka žalobce je tak, stejně jako v řízení odvolacím, nedůvodná.
46. Neobstojí ani *šestá námitka žalobce* spočívající v absenci souhlasu vlastníka pozemku parc. č. 620, když i tuto námitku je nutno považovat za nedůvodnou. Vlastníkem pozemku parc. č. 620 je Hlavní město Praha s tím, že jeho správa byla svěřena Městské části Praha 6. Žadatelem o vydání územního rozhodnutí může být také oprávněný ze služebnosti nebo z práva stavby. V případě, že žadatel nedisponuje vlastnickým právem, smlouvou nebo dokladem o právu provést stavbu, je povinen doložit souhlas jejich vlastníka. To neplatí v případech, kdy lze pozemek nebo stavbu vyvlastnit (In: PRŮCHA, Petr, GREGOROVÁ, Jana. § 86. Stavební zákon. Praktický komentář, dostupný v ASPI). V konkrétním případě žadatel, tj. osoba zúčastněná na řízení, stavebník disponuje a disponovala právem stavby, a to na základě smlouvy o zřízení práva stavby, evidované pod značkou S517/2018/OSM, uzavřené mezi Městskou částí Praha 6 a osobou zúčastněnou na řízení, když s uzavřením této smlouvy vyslovila Městská část Praha 6 usnesením ze dne 20. 6. 2018, č. 640/18 souhlas, a když právo stavby bylo zřízeno taktéž k pozemku parc. č. 620.
47. V územním řízení je třeba doložit vlastnické právo stavebníka k pozemkům nebo stavbám, na kterých má být požadovaný záměr uskutečněn, nebo smlouvu či doklad o právu provést stavbu na pozemku, na němž má být záměr uskutečněn, přinejmenším však souhlas vlastníka pozemku či stavby s provedením záměru (srovnej rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2019, č. j. 45 A 122/2017-87). Souhlas vlastníka pozemku se záměrem v daném případě vyplývá z usnesení Zastupitelstva Městské části Praha 6 ze dne 20. 6. 2018, č. 640/18; z usnesení Rady Městské části Praha 6 ze dne 16. 5. 2018, č. 3497/18; z usnesení Zastupitelstva Městské části Praha 6 ze dne 20. 6. 2018, č. 640/18, když těmito usneseními došlo nejprve k projednání koncepce výstavby na pozemcích parc. č. 620, 621, 622, 623, 624/1, 625/, 3664/15, k. ú. Břevnov, následně k souhlasu se změnou koncepce Radou

Městské části Praha 6, a konečně ke schválení návrhu koncepce zastupitelstvem. Z těchto usnesení vyplývá souhlas vlastníka pozemku se stavbou, kdy pozemky byly ve vlastnictví Hlavního města Prahy, avšak jejich správa náležela Městské části Praha 6. Sám žadatel je oprávněn stavět na pozemku na základě zřízeného práva stavby (viz výše). Je tak zřejmé, že vlastník pozemků dal souhlas k tomu, aby na pozemcích byl záměr umístěn a taky vybudován. Ujednané právo stavby následně toliko oprávnilo žadatele k tomu, aby mohl na pozemku stavět. Podmínky § 86 odst. 2 písm. a) stavebního zákona tak byly zcela naplněny, když žalobce nesprávně propojuje citované ustanovení s § 184a stavebního zákona. V řízení o vydání územního rozhodnutí tak jde o souhlas s umístěním stavby, nikoli se stavbou samotnou. Tento souhlas byl vlastníkem pozemku dán, a doložen. I tato námitka žalobce je tak zcela nedůvodná.

VIII. Závěr

48. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným, a ani nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba na základě všech shora uvedených skutečností v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodná zamítnuta.

IX. Náklady řízení

49. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci procesně úspěšný a v řízení plně úspěšnému žalovanému, tedy správnímu orgánu, jehož činnost je hrazena z veřejných prostředků, nevznikly v souvislosti s tímto řízením žádné náklady, které by svojí výší přesahovaly náklady běžné úřední činnosti.
50. Osoba zúčastněná na řízení by měla právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem (§ 60 odst. 5 s. ř. s.); k tomu ale v této věci nedošlo, a proto i v tomto případě bylo rozhodnuto o tom, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Praha 27. května 2022

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.
předsedkyně senátu